

*Divka plná tajemství. Kluk jejích snů.
Mezi nimi... Oceán.*

SIRÉNA

KIERA CASSOVÁ

COOL
BOO

Siréna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kiera Cassová
Siréna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

SIRÉNA

KĪERA CASSOVÁ

COO
BOO

Pro Liz

*Protože je to dívka, o které by se měly skládat písně a básně,
a také by se pro ni měly psát knihy.*

KAPITOLA 1

Je zvláštní, co člověku utkví v paměti, když najednou všechno skončí. Jaké detaily. Dosud si dokážu vybavit obložení stěn kajuty a mechový plyn koberce. Taky cítím vůni slané vody, která prosycuje vzduch a lepší se mi na kůži, a slyším, jak se ve vedlejší místnosti smějí moji bratři, jako by bouře byla vzrušující dobrodružství a ne zlý sen.

Byli jsme spíše podráždění a naštvaní, že nám bouře překazila plány na večer, než že bychom pociťovali strach a obavy. Těšila jsem se, že se ukážu v nových šatech, jenomže na horní palubě se žádný tanec konat nemohl. V tu dobu jsem měla přesně taková trápení – tak nicotná, že se to skoro stydím přiznat. Měla jsem se tak dobře, že mi to dnes připadá jako pohádka z dávných časů.

„Jestli to kymácení co nejdřív nepřestane, nestihnu si do večere udělat vlasy,“ stěžovala si matka. Vrhla jsem na ni krátký pohled z podlahy, kde jsem ležela a vši silou se snažila nezvracet. S vlnami dokonale vytvarovanými prsty vypadala jako

filmová hvězda na plakátu. Ona však nikdy nebyla spokojená. „Měla bys vstát z té podlahy,“ pokračovala, když ke mně sjela pohledem. „Co když sem přijde stevard?“

Vždycky jsem dělala, co se mi řeklo, a tak jsem se alespoň dobelhala k pohovce. I když jsem stejně nebyla schopná usadit se na ni tak, abych vypadala jako dáma. Zavřela jsem oči a modlila se, ať už se moře zklidní. Bylo mi zle a nechtěla jsem zvracet. Až do onoho posledního dne to byl naprosto normální rodinný výlet, plavba z bodu A do bodu B. Teď už si nepamatuji, kam jsme vlastně jeli. Vybavuji si ale, že jsme jako obvykle cestovali ve velkém stylu. Naše rodina patřila k těm pár šťastlivcům, kteří přežili krach na Newyorské burze, aniž by přišli o majetek. Naše bohatství zůstalo nedotčeno a matka to ráda dávala na odiv. Měli jsme tedy luxusní kajutu s obstojně velkými okny a stevardy neustále k službám. Pohrávala jsem si s myšlenkou, že bych zazvonila a jednoho z nich požádala, aby mi přinesl kýbl.

Právě ve chvíli, kdy jsem nedokázala myslet na nic jiného, než že je mi zle, jsem z dálky uslyšela něco jako ukolébavku. Vzbudilo to ve mně zvědavost a jakousi neurčitou touhu. Omámeně jsem zvedla hlavu a zjistila, že se i matka zahleděla pátravě z okna. S otazníky v očích jsme se střetly pohledem. Slyšíš to taky? S pocitem, že se opravdu jedná o zvuk zvenčí, jsme se znovu zadívaly z okna. Nesla se k nám opojně krásná melodie, zpěv, který zněl jako zbožný hymnus.

Ve dveřích se objevil otec s náplastí na krku, protože se zřejmě pořezal, jak se snažil během bouře oholit. „To je kapela na palubě?“ zeptal se. Mluvil klidně, ale v očích měl zoufalou touhu.

„Možná. Přichází to zvenku, že?“ odpověděla matka, náhle

bez dechu vzrušeně polkla a vztáhla ruku k hrdlu. „Pojďme se podívat.“ Vyskočila a popadla svetr. Úplně mě tím šokovala. Nesnášela déšť!

„Ale mami, co vlasy? Zrovna jsi říkala...“

„Hm, vlasy?“ odbyla mě a s pokrčením ramen si strčila ruce do kapes slonovinově bílého propínacího svetr. „Budeme pryč jenom chvíličku. Až se vrátíme, budu mít čas si je upravit.“

„Já asi nepůjdu,“ prohlásila jsem. Stejně jako ostatní jsem sice cítila neodolatelné vábení jít za tou melodií, ale lepkavý pot na čele mi připomínal, že mám co dělat, abych nezvracela. Vycházet v tomhle stavu z kajuty by nejspíš nebyl nejlepší nápad, a tak jsem se ještě víc stočila do klubíčka, abych odolala nutkání vstát a vydat se ven.

Matka se otočila a zase jsme se střetly očima. „Cítila bych se lépe, kdybys šla se mnou,“ usmála se na mě.

A to byla poslední slova, která jsem od ní slyšela.

Uvědomila jsem si, že vstávám a jdu k ní, přestože jsem už otvírala pusku, abych se ohradila. Tentokrát ale nešlo o pouhou poslušnost. Něco mě nutilo, abych vyšla na horní palubu. Abych byla blíž té písni. Kdybych tehdy neopustila kajutu, zřejmě bych tam dole zůstala uvězněná a loď by se potopila i se mnou. Pak bych se asi připojila k celé rodině, v nebi, v pekle nebo možná nikde, pokud jsou to všechno jenom výmysly. Ale to se nestalo.

Rozhodně jsme nebyli sami, když jsme stoupali po schodech na otevřenou palubu. Spousty pasažérů tam směřovaly také a bylo jich čím dál víc. Tehdy mi došlo, že něco není v pořádku. Zatímco někteří lidé kráčeli jako ve snu, jiní se prodírali davem a spěchali nahoru.

Těsně nad schody jsem zůstala stát, přestože mě okamžitě začal bičovat prudký liják. Chtěla jsem ale pochopit, co se děje, a zadívala se na výjev před sebou. Snažila jsem se neztratit hlavu, uši jsem si přikryla dlaněmi, a trochu tak eliminovala burácení hromu i hypnotizující melodii. Vedle mě se najednou rozeběhli dva muži a bez zastavení se hnali k zábradlí, pak rovnou skočili do moře. Snad ta bouře není tak silná, abychom museli opustit loď?

V zápětí jsem uviděla, jak se můj mladší bratr snaží chytat kapky deště do dlaní. Vypadal jako divoká kočka, která chvátí drápy syrové maso. Někdo vedle něj se pokusil o totéž a začali se společně prát o vodu z nebe. Ustoupila jsem trochu zpět a rozhlížela se po druhém bratrovi. Vůbec se mi ho nepodařilo najít. Zmizel v davu a hnal se s ním k zábradlí. Byl pryč dřív, než jsem stačila pochopit, čeho jsem tu svědkem.

A pak jsem uviděla rodiče. Opřeli se o zábradlí a skočili z paluby do moře, jako by dělali něco naprosto přirozeného. Drželi se při tom za ruce a usmívali se. Zaječela jsem.

Co se to děje? Svět se zbláznil!

Vtom se mi k uchu doneslo pár tónů. A jak píseň pokračovala, svěsila jsem klidně ruce a všechny strach a obavy mizely. Sílil ve mně pocit, že mi bude líp, když mě přestane bičovat déšť, skočím do vody a nechám se místo toho obejmout vlnami. Moře teď působilo něžně, potřebovala jsem si jeho vodou naplnit plíce, srdce, celé tělo.

K zábradlí mě hnala tahle jediná touha. Jak nádherné bude pít a pít, až bude každičký kousek mého těla úplně nasáklý. Skoro vůbec jsem si nedávala pozor, jestli spadnu přes palubu, bylo mi všechno jedno a probral mě teprve pořádný šplíchanec vody do obličeje.

Vždyť to znamená smrt!

Ne! Blesklo mi hlavou, když jsem se urputně snažila dostat na hladinu. *Ještě nejsem připravená! Já chci žít!* Devatenáct let bylo málo. Ještě je toho tolik, co jsem nestihla. Ochutnat spoustu různých jídel, navštívit mnoho míst. Taky mít manžela a rodinu. A tohle všechno, všecičko ztratím během jediné sekundy.

Opravdu?

Neměla jsem čas přemýšlet, jestli skutečně slyším hlas. *Ano!*

Co bys dala za to, abys zůstala naživu?

Cokoliv!

Jako kdyby mě kolem pasu chytila silná paže a táhla mě pryč z té šílené vřavy. Obrovskou rychlostí jsem mýjela tělo za tělem, až jsem se dostala mimo ně, aniž bych třeba do jediného narazila. Zakrátko jsem si uvědomila, že ležím na zádech a hledím na tři nadpozemsky krásné dívky.

Všechna má hrůza a zmatek pro tuto chvíli zmizely. Žádná bouře, žádná rodina, žádný strach. Jako by nikdy neexistovalo nic jiného než tyhle dokonale krásné tváře. Prohlížela jsem si je a ze rtů mi splynulo jediné, co mě napadlo.

„Jste andělé?“ zeptala jsem se. „Jsem po smrti?“

Nejblíže ke mně byla krasavice se zářivě rudými vlasy a očima zelenýma jako smaragdy. Stejně krásné měla matka v náušnicích. Sklonila se a prohlásila: „Jsi naživu až až.“ V jejím hlase jsem postřehla hezký britský přízvuk.

Zůstala jsem na ni koukat s otevřenou pusou. Pokud jsem naživu, neměla bych mít celé hrdlo rozedřené od soli? Červené oči, které by pálily od slané vody? Taky na tváři bych měla ještě cítit tu facku, kterou mi moře uštědřilo, když jsem spadla z paluby. Ale cítila jsem se, jako by se mi vůbec nic nestalo.

Buď sním, nebo jsem mrtvá. Rozhodně, pomyslela jsem si. Z dálky jsem zaslechla výkřiky. Zvedla jsem hlavu a mezi vlnami jsem rozeznala naši loď. Oceán si ji nadhazoval jako nějakou hračku, neskutečně létala na vlnách.

Několikrát jsem se trhaně nadechla, v tuhle chvíli natolik zmatená, že jsem nepřemýšlela o tom, jak to dělám nebo jak je to vůbec možné. Jen jsem poslouchala, co se děje kolem, jak se všichni topí.

„Co si pamatuješ?“ zeptala se mě jedna.

Potrásla jsem hlavou. „Koberec.“ Lovila jsem v paměti a už teď cítila, jak mi vzpomínky blednou a odplouvají pryč. „A matčiny vlasy,“ dodala jsem chraplavě. „Pak jsem byla ve vodě.“

„Prosila jsi o život?“

„Ano,“ vydechla jsem a přemýšlela, jestli umí číst myšlenky nebo jestli je to u všech lidí stejné. „Kdo jste?“

„Já jsem Marilyn,“ odpověděla mile. „To je Aisling,“ ukázala na blondýnku a ta se na mě moc hezky usmála. „A tohle je Nombeko.“ Nombeko byla černá jako noční nebe a měla úplně krátkoučké vlasy.

„Jsme Sirény a sloužíme Oceánu. Když nás zavolá, zpíváme jeho píseň,“ vysvětlovala Marylin. „Pomáháme mu. Sháníme pro něj... potravu.“

„A čím se Oceán živí?“ špitla jsem.

Marilyn stočila pohled k potápějící se lodi a já se tam taky podívala. Téměř všechny hlasy už ztichly.

Ach ne!

„Je to naše povinnost a brzy i tvoje. Když mu věnuješ svůj čas, on ti daruje život. Po celých sto let nezestárneš ani o den, nikdy nebudeš nemocná, ani se nemůžeš zranit. Až se tvůj čas

naplní, získáš zpátky svůj hlas a hlavně svobodu! Pak začneš žít svobodný život.“

„Já... promiň,“ koktala jsem. „Nerozumím tomu.“

Dívky za ní se usmívaly, ale měly smutné oči.

„Jistě. Teď tomu nemůžeš rozumět,“ odvětila Marilyn. „Žádána z nás to na začátku nechápala, ale to přijde, uvidíš.“ Pohlédla mě po zmáčených vlasech a mně to připadalo, že už mě bere jako jednu z nich.

Opatrně jsem se zvedala na nohy a s šokem jsem zjistila, že stojím na hladině. Uviděla jsem v dálce několik zmítajících se těl. Pár lidí ještě věřilo, že se zachrání a usilovně bojovalo s mořským proudem.

„Co moje matka? Je tam...“ zaprosila jsem. Nombeko vzdychla a celá posmutněla.

Marilyn pohlédla směrem k troskám lodi a položila mi ruku na rameno. „Máš dvě možnosti,“ zašeptala mi do ucha. „Mužeš zůstat s námi, nebo se přidat k matce. *Připojit se* k ní. Ne ji zachránit!“

Zaraženě jsem přemýšlela. Říká mi pravdu? Mohla bych zvolit smrt?

„Tvrдила jsi, že dáš cokoliv, abys mohla žít,“ připomněla mi. „Neměň to, prosím!“

Měla v očích naději. Nechtěla mě nechat odejít a zemřít. Možná už ten den viděla příliš mnoho mrtvých.

Přikývla jsem. Zůstanu.

Přitáhla si mě blíž k sobě, na uchu mě zašimral její dech a uslyšela jsem: „Vítej do sesterství sirén.“

Moře mě vtáhlo pod hladinu a do žil se mi vlilo cosi studeného. A přestože mě to vyděsilo, necítila jsem žádnou bolest.

PO OSMDESÁTI LETECH

KAPITOLA 2

„Proč?“ křičela na mě.

Vztáhla jsem ruce proti nateklému obličejí utopence, abych ji beze slov zadržela a naznačila jí, ať se ke mně víc nepřibližuje. Jasně jsem ale viděla, že ji neděsím. Nebála se, chtěla odplatu. A chtěla se pomstít za každou cenu.

„Proč?“ útočila znovu. Měla nohy omotané mořskými chaluhami a při každém kroku se ozval mlaskavý zvuk, jak pleskly o podlahu.

Než jsem tomu stačila zabránit, vyklouzlo mi: „Musela jsem.“

Můj hlas na ni nepůsobil, ani nemrkla a stále se přibližovala. A je to tady! Teď budu muset konečně zaplatit za to, co jsem způsobila.

„Měla jsem tři děti.“

Ustoupila jsem a pátrala, kudy bych unikla. „To jsem nevěděla! Přísahám, vůbec nic jsem nevěděla!“

Těsně přede mnou se konečně zastavila. Čekala jsem, že mě začne bít nebo mě chytne pod krkem a zaškrtí, aby se pomstila za to, že přišla tak brzy o život. Zůstala však klidně stát, hlavu

sklonila k rameni, úplně zblízka mě probodávala pohledem, až jí oči lezly z důlků – a dokonce se jí trochu vracela barva do tváře. Pak skočila.

S vyheknutím jsem se probudila a zašátrala rukou do prázdna před sebou, než mi to došlo.

Sen. Byl to jenom sen. Srdce mi bilo jako splašené. Napadlo mě, že ho zklidním, když si na něj přiložím dlaň, ale nahmátla jsem sešit s výstřižky, který mi ležel na prsou. Zvedla jsem ho a měla před sebou pečlivě sestavené stránky, kde byly připíchnuté nové články. Pracovala jsem na nich před spaním.

Nedávno Oceán s naším přispěním potopil loď a Kerry Strausová byla jednou z posledních dohledávaných obětí. Ještě mi chybí dva lidi a budu mít informace o každičké z těch ztracených duší. *Arcatia* by pak mohla být mou první kompletní lodí.

Z omšelé fotky, umístěné na vzpomínkové webové stránce, se na mě dívá rozzářenýma očima Kerry. Tu stránku bezpochyby vytvořil pozůstalý manžel ve snaze vybědnout z každodenní rutiny a zabývat se něčím kreativnějším než věčným chystáním špaget pro tři děti, které ztratily matku. V Kerryině pohledu se zračí příslib věcí budoucích, atmosféra kolem ní plane touhou a očekáváním.

Já jsem jí ale všechno vzala a předhodila to Oceánu.

„Aspoň jsi měla rodinu,“ promlouvám k fotografii. „Byl tu přinejmenším někdo, kdo pro tebe plakal, když jsi odešla.“ Kéž bych jí mohla vysvětlit, jak hrozně se vleče život, který nemá smysl. O kolik je to horší než naplněný život, i když skončil příliš brzy. Zaklapla jsem sešit a uložila ho do kufuru k ostatním. Je tam pro každou ztroskotanou loď jeden. Existovala jenom hrstka těch, kteří byli schopni pochopit, jak se cítím, a to ještě ne vždycky.

Vydala jsem se s povzdechem do obývacího pokoje, odkud bylo až moc hlasitě slyšet Miaku s Elizabeth.

„Ahoj Kahlen!“ pozdravila mě radostně Elizabeth. Rychle jsem obhlédla okna, zda jsou zavřená, abych se ujistila, že nebudíme pozornost. Holky nebyly nikdy tak opatrné jako já, přestože věděly, jak je důležité, aby nás nikdo neslyšel.

„Miaka mi zrovna říkala, do čeho by se v budoucnu pustila.“

Zadávala jsem se na Miaku. Takhle drobná dívka s velkou duší si mě získala hned od prvního okamžiku, kdy jsem ji poznala.

Uvelebila jsem se v rohu sedačky a vybídla ji: „Řekni mi to taky!“

Široce se na mě usmála. „Přemýšlím o tom, že bych koupila galerii.“

„Vážně?“ zvedla jsem udiveně obočí. „Že bys tvorbu nahradila vlastnictvím a na díla jiných se jen dívala?“

„Myslím, že ty nemůžeš nikdy přestat malovat,“ prohlásila zamýšleně Elizabeth.

„Máš veliký talent,“ přikývla jsem souhlasně.

Už dlouho prodávala svoje obrazy přes internet. I teď vytuškávala něco do telefonu a já tušila, že jde zase o velký obchod. Skutečnost, že každá z nás měla mobil, mi připadala trochu směšná – jako kdybychom měly komu volat –, ale Miaka ráda udržovala spojení se světem.

„Myslím, že by mě bavilo něco zařizovat, víš? Řídit to a mít za to zodpovědnost.“

„Jasně. Myslím, že vlastnit podnik je obrovská výzva.“

„Přesně tak!“ reagovala, ale zároveň dál psala do mobilu. „Osobitost plus povinnosti. To teď nejvíc postrádám, a tak si to možná později vynahradím.“

Už jsem měla na jazyku, že povinností teď máme přece spoustu, ale Elizabeth začala mluvit dřív.

„Taky mám nápad,“ pípla.

„Tak nám to řekni.“ Miaka odložila telefon a vrhla se na ni. Vypadaly jako dvě štěňata.

„Uvědomila jsem si, že hrozně ráda zpívám a chtěla bych toho využít.“

„Ty bys byla fantastický frontman v nějaké hudební kapele. Umím si tě představit jako hlavní zpěvačku.“

Elizabeth se rozrušeně napřímila, a málem tak shodila Mia-ku na podlahu. „Přesně na to jsem myslela!“

Při pohledu na ně jsem žasla, jak si mohou tři tak odlišní lidé, narození na různých místech a do doby s jinými zvyklostmi, rozumět a krásně se doplňovat. Jako kousek puzzle skládačky do toho zapadala i Aisling, která u nás byla na návštěvě, aby na chvíli přerušila svou dobrovolnou samotu osamělého žití.

„A co ty, Kahlen?“

„Já???“

Miaka se narovнала. „Nějaký nový velký sny?“

Tuhle hru jsme během let hrály snad stokrát, abychom si pozvedly náladu. Uvažovala jsem o tom, že se stanu lékařkou, abych mohla nějak odčinit tolik zmařených životů. Nebo tanečnicí, abych měla svoje tělo pod kontrolou v každém směru. Spisovatelkou, abych mohla k lidem promlouvat, ať už přímo svým hlasem nebo jinak. Taky bych mohla být kosmonautem pro případ, že bych potřebovala, aby byl mezi mnou a Oceánem celý vesmír. Už jsem vyčerpala skoro všechny možnosti.

Hluboko uvnitř jsem však cítila, že vlastně toužím jenom po jediné věci, na kterou ale i samotné pomýšlení bolí.

Mrkla jsem na velkou knihu historie, která ležela vedle mého

oblíbeného křesílka – na tu, kterou jsem chtěla včera večer odnést –, a ujistila se, že svatební katalog je zastrčený dovnitř, aby ho nebylo vidět.

Usmála jsem se a pokrčila rameny. „Nic novýho, všechno při starým.“

Se sevřeným hrdlem jsem udělala první krok, namáhavě polkla a vstoupila na půdu univerzity. Tak moc jsem toužila po normálním a příjemném životě, ale blízkost lidí mě znervózňovala. Hlavně proto, že jsem se stále – kvůli jejich bezpečí – musela mít na pozoru, abych nevypustila ani hlásku. Nikdy jsem se nedokázala uklidnit. Ale dokonce i teď mi v hlavě zněl Elizabethin hlas: „Nemusíme přece zůstat celou dobu zavřené doma. Takhle se nedá žít!“ prohlašovala ani ne dva týdny od vstupu do našeho sesterství. A nezůstalo jen u slov. Nejenže se vydávala ven mezi lidi, ale neustále se ujišťovala, že i my ostatní vedeme v rámci možností co nejnormálnější život. Částečně kvůli ní jsem tedy začala podnikat tyhle výpravy, které pro mě znamenaly nejen uspokojení, ale taky riziko.

Bylo perfektní, že jsme teď bydlely hned vedle univerzity a kolejí. Spousta lidí se pohybovala venku, polehávali na trávniku nebo seděli a bavili se u venkovních stolků. Kluby, koncerty nebo večírky mě nelákaly tak jako Elizabeth s Miakou. Stačilo mi, že mohu být mezi lidmi a pozorovat je. Současná móda se mi sice moc nelíbila, protože nejhezčí mi připadaly střihy šatů a sukní z padesátých let. To byl můj styl a na něm jsem zůstala lpět. Když jsem si ale mohla sednout pod strom s knížkou, dokázala jsem hodiny předstírat, že jsem jednou ze studentek, a byla jsem spokojená.

Dívala jsem se na lidi kolem a v duchu s uspokojením kon-

statovala, že je tu velice přátelské ovzduší. Sem tam mi někdo zamával na pozdrav, i když mě vůbec neznal. Kdybych je mohla taky pozdravit – jen tichoučké neškodné ahoj –, bylo by to dokonalé.

„... když nechtěla jít. Proč teda něco neřekla?“ ptala se jedna holka skupinky kamarádek kolem. Představovala jsem si ji jako včelí královnu obklopenou bezvýznamnými trubci.

„Bez diskuze! Máš úplnou pravdu! Měla říct tobě, že se jí nechce, místo aby to vykládala všem ostatním.“

Královna pohodila vlasy. „No, já jsem s ní skončila. Takováhle hra mě nebaví.“

Kradmo jsem si ji prohlédla a bylo mi jasné, že hraje úplně jinou hru. Takovou, kterou určitě vyhraje.

„Člověče, říkám ti, že bysme do toho mohli jít. Dokázali bysme to!“ Nakrátko ostříhaný kluk šermoval nadšeně rukama proti kamarádovi.

„No nevím.“ Trochu tělnatější kolega kráčel docela rychle a rozpačitě se škrábal na krku. Možná chtěl toho druhého předejít, ale toho pohánělo takové nadšení, že ho skoro nadnášelo. Asi by stačil i raketě.

„Jenom malá investice, člověče. A bude se o nás mluvit v superlativech! Jako o dvou exotech z Floridy, který změnili svět.“

Potlačila jsem smích.

Odpoledne se davy rozptýlily a já se vydala do knihovny. Od té doby, co jsme se přestěhovaly do Miami, jsem tam chodila vždycky jednou nebo dvakrát týdně. Nechtěla jsem se znovu dopustit té chyby, abych pracovala na výstřížcích doma. To jsem udělala jednou a Elizabeth si mě bezcitně dobírala, že prý jsem morbidní. Od té doby jsem si kompletovála sešity s výstřížky v knihovně.

„Proč rovnou nesháníš jejich mrtvoly?“ ptala se mě tehdy. „Nebo požádej Oceán, aby ti sdělil jejich poslední myšlenky. To chceš přece taky vědět?“

Rozuměla jsem jejímu znechucení. Moje výstřižky brala jako zvrácenou posedlost lidmi, jejichž smrt jsme způsobily. Přála jsem si ale, aby pochopila, že mě ti mrtví straší a že ještě hrozně dlouho po ztroskotání lodi slyším jejich výkřiky. Věděla jsem toho o jejich smrti příliš a chtěla jsem to přehlušit tím, že se dozvím víc o jejich životě. Zjistila jsem, že Melinda Bernardová měla rozsáhlou sbírku panenek a Jordan Cammers studoval prvním rokem medicínu. Takové věci tišily mou bolest a měla jsem pocit, že i jim jsem jaksi ulehčila smrt.

Dneska jsem chtěla zjistit všechno o Warneru Thomasovi, který byl skoro na konci seznamu cestujících *Arcatie*. Po něm zbývali už jenom dva. Tentokrát bylo pátrání docela snadné. Existovalo sice hodně lidí s tímhle jménem, ale když jsem si našla všechny profily na sociální síti a vybrala člověka, který před šesti měsíci přestal vyvěšovat příspěvky, jako když utne, věděla jsem, že to je právě on. Warner byl typ hubeného dlouhána, který se stydí mluvit s lidmi tváří v tvář. Na seznamech byl všude jako single a já jsem si provinile pomyslela, že mu to prostě sedí.

Jeho poslední vstup na blogu bral za srdce.

Tentokrát jen krátce, aktuality z mobilu.

Není to nádherný západ slunce?

Hned pod touhle řádkou se zářící slunce rozpouštělo ve vodě Oceánu.

Tolik krásy na světě! Nemůžu si pomoci, ale cítím, že něco přichází. Brzy se něco stane!

Skoro jsem se musela smát. Na všech fotkách vypadal jako

člověk, který příliš nedával najevo emoce, natož aby je vykřikoval do světa. Musela jsem ale pořád myslet na to, jestli se mu něco zvláštního přihodilo před onou osudovou plavbou. Měl nějaký důvod, aby si myslel, že v jeho životě nastane změna? Nebo to byla jenom jedna z těch lží, které pronášíme v bezpečí domova, a nikdo pak nemůže zjistit, že jsme jenom klamali sebe i okolí?

Vytiskla jsem jeden vtip, který vyvěsil na internet, jednu fotku, kde vypadal nejlépe, pár informací o jeho sourozencích. Na veřejnosti jsem se nechtěla ukazovat se sešity plnými výstřížků, a tak jsem všechno úhledně složila do tašky, abych to mohla nenápadně odnést domů.

Promiň, Warnere, přísahám, že jsem to nebyla já, kvůli komu jsi zemřel.

Když jsem tohle dokončila, mohla jsem se věnovat něčemu trošku zábavnějšímu. Během let jsem se naučila vyvažovat každý otrěsný výstřížek něčím radostným. Než jsem včera nalepila poslední fotografii Kerry, prohlížela jsem si šaty. Dneska to byly dorty. Našla jsem oddělení kulinářských dovedností a vytáhla stoh knih na volné místo ve třetím patře. Podrobně jsem studovala recepty, práci s fondánem, sestavování korpusů. Oddávala jsem se snění a vytvářela imaginární svatební dorty. První – klasika, vanilkový máslový krém, bleděmodrá cukrová poleva a běloučké květy máku. Tři patra. Velice něžný. Další byl pětipatrový, čtvercový tvar, vepředu ozdobený černou stuhou posítenou lesklou bižutérií, visící přes všechna patra. Vhodný spíš na večerní svatbu.

Tohle by mohl být můj nový velký sen. Že se stanu cukrářkou a svými dorty budu dotvářet nezapomenutelnost onoho dne, oslavy jedinečné příležitosti, kterou já nikdy mít nebudu.

„Chystáš párty?“

Zvedla jsem oči, přede mnou stál světlolvasý kluk, s trochu rozčuchaným, nedbalým účesem, před sebou tlačil vozík plný knih. Měl na sobě khaki kalhoty, košili zapnutou na knoflíky, rukávy vyhrnuté do půli loktů, zkrátka klasické oblečení studenta z koleje. Z chatrné jmenovky se nedalo přčíst jméno. Něco takového se mi ještě nestalo.

Zadržela jsem povzdech. Bylo to nevyhnutelné, jinak by byl odsouzen k smrti. Odjakživa bylo úkolem sirény nalákat svým hlasem lidi do moře a muži tomu podléhali docela snadno.

Neodpověděla jsem a znovu sklopila oči v naději, že se nějak dovtípí. Nechtěla jsem s ním mluvit. Nevybrala jsem si zadní kout knihovny v nejvyšším patře, protože bych se chtěla s někým kamarádit.

„Vypadáš dost vystresovaně. Párty by ti mohla pomoci.“

Nedokázala jsem potlačit úsměv. Neměl ani ponětí, jaký mám k tomuhle druhu zábavy vztah! Bohužel to vzal jako pobídku k tomu, aby pokračoval.

Prohrábl si rukou vlasy, což se v současné době zřejmě používalo místo pozdravu ‚Dobrý den, slečno‘. Ukázal na knihy přede mnou. „Moje máma tvrdí, že základem úspěchu při pečení je nahřátá mísa na těsto. Ne, že bych o tom něco věděl. Já zvládnou sotva ovesnou kaši tak, abych ji nepřipálil.“

Jeho výraz naznačoval, že to tak opravdu je, a mě okouzlovaly rozpaky, s nimiž si strčil ruku do kapsy.

Byla to fakt škoda. Nechtěl mě otravovat ani mi nikterak ublížit, to jsem viděla jasně, a já jsem se ho taky nechtěla dotknout. Chystala jsem se ale k tomu, že se neomalenež zvednu a půjdu pryč. Jenže on tu ruku vyndal z kapsy a napřáhl ji ke mně.

„Mimochodem, já jsem Akinli,“ řekl a čekal na moji reakci. Nebyla jsem zvyklá, aby se někdo snažil prolomit moji mlčenlivost, a tak jsem na něj jen civěla. „Vím, že to zní divně,“ vyložil si špatně můj zmatený výraz. „Něco jako rodinné jméno. Já jsem poslední Akinli z matčiny strany.“

Pořád ještě čekal s nataženou rukou. Nejradši bych utekla, to by pro mě bylo typické. Přitom Elizabeth i Miaka takové situace zvládaly. Proboha, Elizabeth se pohybovala od jednoho nápadníka ke druhému, aniž by kdy řekla jediné slovo! A pak... ten kluk byl prostě jiný. Zvláštní. Třeba to, jak se mu zvlínily rty k úsměvu, ale přitom vypadal, jako by se snad ani nezamýšlel usmát. Nebo jak mluvil. Jeho hlas mě zaplavoval jako mraky oblohu, byl krásně hřejivý a já si byla v tuhle chvíli jistá, že mě by bolelo daleko víc než jeho, kdybych ho ostentativně ignorovala. A že to neudělám.

Pomaloučku, jako bych se bála, že něco rozbiju, jsem natáhla ruku k jeho dlani, chytla se jí a doufala, že si nevšimne, jak je studená.

„A ty jsi?“ pobízela mě k odpovědi.

Napadlo mě, že tím asi náš rozhovor skončí, i když jsem měla v úmyslu být co nejvtíčnější, a vzdychla jsem. Ukázala jsem mu svoje jméno ve znakové řeči a on vykulil oči.

„Páni! To jsi mi celou dobu odečítala ze rtů?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Ty slyšíš?“

Přikývla jsem.

„Ale mluvit nemůžeš... Aha, tak jo.“ Začal si plácet rukama na kapsy a já se zatím snažila přemocť děs, který se mi plížil po zádech. Neměly jsme mnoho pravidel, ale těch pár platilo absolutně. V přítomnosti jiných lidí musíš mlčet, až dokud

nenastane čas pro zpěv. Jakmile ten čas přijde, bez váhání začni zpívat. V době, kdy se nezpívá, nedělej nic, co by mohlo odkrýt naše tajemství. Jednou z možností bylo procházet se ulicemi nebo sedět pod stromem. Ale tohle? Pokus o skutečný rozhovor? To mě zavádí na hrozně tenký led.

„Tady je to,“ oznámil a vytáhl pero. „Nemám papír, tak mi budeš muset psát na ruku.“

Váhala jsem. Jaké jméno bych měla napsat? To z řidičáku, který mi Miaka koupila online? To, které jsem použila, když jsem vyřizovala pronájem našeho domu na pláži? Nebo to z předešlého města? Měla jsem jich na výběr asi stovku.

Možná to bylo nerozumné, ale rozhodla jsem se pro svoje skutečné jméno.

„Kahlen?“ přečetl nahlas nápis na kůži.

Překvapilo mě, jaký krásný pocit volnosti ve mně vzbudil fakt, že jedna lidská bytost na celé planetě zná jméno, které mám od narození.

„Hezké. Ahoj, těší mě.“

Nesměle jsem se usmála. Neuměla jsem vést nezávaznou konverzaci a tahle situace ve mně budila rozpaky.

„Jsi fakt dobrá, když chodíš do normální školy, přestože používáš znakovou řeč. Pro mě byl úspěch, že jsem se dostal jinač než na státní.“ Usmál se pro sebe.

Obdivovala jsem ho, jak se snaží udržet konverzaci, i když jinak jsem byla hrozně nervózní. Případalo mi, že dělá mnohem víc, než by byla většina lidí v podobné situaci ochotná. Znovu ukázal na knihy přede mnou. „Tak, ehm, jestli budeš někdy dělat tu párty a budeš potřebovat pomoci, přísahám, že dám všechn svůj um dohromady, abych ti to nepokazil.“

Zdvihla jsem jedno obočí.

„Myslím to vážně!“ smál se, jako bych řekla nějaký vtip. „Každopádně hodně štěstí. Tak zase někdy,“ nesměle zamával a uličkou odtlačil vozík s knihami. Sledovala jsem ho, jak jde. Věděla jsem, že mi v paměti utkví jeho vlasy, které i v klidu vypadaly, jako by je cuchal vítr, i laskavost, co měl v očích. A budu za to na sebe hrozně našťvaná, protože se mi tyhle detaily objeví před očima, pokud mi náhodou právě Akinli zkříží cestu v některém z oněch temných dnů, podobných tomu, kdy na mě narazila Kerry nebo Warner.

Ale stejně jsem byla ráda. Nedokázala jsem si vybavit, kdy jsem se naposledy cítila tolik jako člověk.

KAPITOLA 3

„Co budeš dělat večer?“ zeptala se mě Elizabeth a hodila sebou na pohovku. Oknem za ní jsem viděla, jak se venku mění obloha z modré na růžovou, pak na oranžovou, a v duchu jsem si odškrtnula další z tisíců dní, které mi zbyly. „Mně se dneska nechce nikam do klubu.“

„Ale ale,“ rozhodila jsem rukama. „Nejsi nemocná?“ pozlobila jsem ji.

„Ha ha,“ odsekla. „Mám prostě náladu na něco jinýho.“

„Kde je teď den?“ vzhledla Miaka od našeho společného notebooku. „Mohly bysme jít do muzea.“

Elizabeth potřásla hlavou. „Nikdy nepochopím, co máte na těch příšerně tichých barácích. Jako bysme nemlčely dost!“

„Pcha!“ věnovala jsem jí sarkastický pohled. „Ty a mlčet?“

Vyplázla na mě jazyk a skočila z pohovky rovnou k Miace. „Na co se díváš?“

„Skydiving.“

„No, páni! To je něco mnohem lepšího!“

„Zatím si nedělej žádný velký naděje, jenom vyhledávám. Přemýšlela jsem, jak by se nám zvýšil adrenalin, kdybysme něco takovýho zkusily,“ řekla Miaka a zapsala si něco do sešitu vedle notebooku. „Jestli by hladina vzrostla nadprůměrně, víš?“

„Je to dobrodružství nebo vědecký experiment, Miako?“ kuckala jsem se smíchy.

„Od obojího trochu. Dočetla jsem se, že vzestup adrenalinu ti může změnit vnímání, vidíš třeba rozmazaně nebo strnule. Myslím, že by nebylo špatný něco takovýho zkusit, zjistit, co bych viděla, a pak to nějak umělecky ztvárnit.“

Usmála jsem se na ni: „Připouštím, že je to kreativní. Musí snad ale existovat něco lepšího na zvýšení adrenalinu než seškok z letadla!“

„No, i kdyby se něco stalo, přežijeme, ne?“ nadnesla Miaka a obě se na mě otočily, jako bych byla v tomhle směru nějaká autorita.

„Myslím, že jo. Se mnou ale v žádném případě nepočítejte.“

„Bojíš se?“ zatřepala Elizabeth prsty, jako by naznačovala let duše z těla.

„Ne,“ protestovala jsem. „Prostě nemám zájem.“

„Spíš má strach, že by byly problémy,“ odhadovala Miaka. „Že by se to Oceánu nelíbilo.“

„Jako kdyby se na tebe někdy zlobil!“ konstatovala s trochou hořkosti Elizabeth. „On tě zbožňuje!“

„Všechny nás má rád,“ složila jsem si ruce do klína.

„Tak by mu přece nevadilo, kdybys zkusila skydiving.“

„Co když vás to vyděsí a začnete ječet?“ napadlo mě. „Víš, co by to způsobilo!“

Elizabeth byla připravená vyvracet mi další obavy, ale teď dala zpátečku. „No jo, to je fakt.“